

ԼԵՒՈՆ ՄԱՆՈՒԷԼԵԱՆՑԻ

Ո՛վ գիտէ արդեօք, գուցէ հէնց այսօր
Մահըս փորում է ինձ համար շիրիմ,
Ուր պիտի թաղեն սրգաւոր գէմքով
Սառած իմ մարմին:

Իսկ ես դեռ այնքան կ'ուզէի ապրել.
Բայց ապրել, ինչպէս անպլոտուղ մի ծառ, —
Ո՛չ, ո՛չ, առաւել անարժան մի կեանք
Չը կայ ինձ համար:

Բայց այս կըրծքի տակ եռում են անթիւ
Իղձեր և յօյսեր, անթիւ խորհուրդներ.
Նոքա արգելւած՝ տանջում են հոգիս
Երկար տարիներ:

Կ'ուզէի բանալ ես նոցա կտպանք
Եւ իմ իղձ, իմ յօյս, իմ վիշտ, տառապանք—
Բոլորը մարդկանց առաջը դնել
Եւ ապա մեռնել: